

Sygn. akt: III AUa 81/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Mirosław Godlewski

Sędziowie: SSA Iwona Szybka (spr.)

SSO del. Beata Michalska

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 r. w Łodzi

sprawy **Z. O.**

przeciwko **Zakładowi Emerytalno - Rentowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.**

o wysokość emerytury policyjnej,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 7 listopada 2012 r., sygn. akt: VIII U 2392/12,

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 81/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 października 2009 roku Zakład Emerytalno - Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z urzędu na podstawie art. 15b w zw, z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U z 2004 roku Nr 8, poz. 67 z późn. zm) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji Nr 4833/2009 z dnia 8 maja 2009 roku ponownie ustalił wysokość emerytury Z. O.. Przyjęto, że od dnia 1 stycznia 2010 roku miesięczna wysokość emerytury ubezpieczonego wynosi kwotę 3939,20zł. Podstawę wymiaru emerytury ustalono na kwotę 6025,09 zł. Emerytura z tytułu wysługi wraz z podwyższeniem, o którym mowa w art. 15 ust. 2, 3, 3a wyniosła 50,38 % podstawy wymiaru. Łączna wysokość emerytury z uwzględnieniem podwyższenia z art. 15 ust. 4 ustawy stanowi 65,38 % podstawy wymiaru, to jest nie więcej niż 80 % tej podstawy i wynosi kwotę 3939,20 zł.

Decyzją z dnia 17 grudnia 2009 roku Zakład Emerytalno - Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z urzędu ustalił, że wysokość świadczenia emerytalnego Z. O. wraz z przysługującymi dodatkami, świadczeniami z uwzględnieniem zmniejszeń, nadpłat, potrąceń po odliczeniu zaliczki na podatek dochodowy i składki na

ubezpieczenie zdrowotne wynosi od dnia 1 stycznia 2010 roku 3227,67 zł netto miesięcznie. Od dnia 1 stycznia 2010 roku zaliczka na podatek dochodowy odprowadzana do urzędu skarbowego wynosi 357,00 zł i została obliczona od podstawy opodatkowania w kwocie 3939,20 zł. Składka na ubezpieczenie zdrowotne podlegająca odliczeniu od podatku dochodowego wynosi 305,29 zł. Pozostała część składki na ubezpieczenie zdrowotne odliczana od kwoty świadczenia wynosi 49,24 zł.

Podstawę wymiaru emerytury stanowi kwota 6025,09 zł, wysokość emerytury stanowi 65,38 % podstawy wymiaru świadczenia, to jest kwota 3939,20 zł.

Z. O. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika odwołał się w listopadzie 2009 roku oraz 16 lutego 2010 roku, od powyższych decyzji, do Sądu Okręgowego w Warszawie, wnosząc o ich zmianę w części odnoszącej się do ponownego ustalenia wysokości świadczenia przez przyznanie odwołującemu nie obniżonej emerytury policyjnej, naliczonej w wysokości 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i 2,6 % podstawy wymiaru za każdy dalszy rok tej służby, z uwzględnieniem okresów składkowych i nieskładkowych oraz przysługujących mu podwyższeń i dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm prawem przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł.

Postanowieniem z dnia 29 maja 2012 roku Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Łodzi - Sądowi Ubezpieczeń Społecznych.

Na terminie rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku wnioskodawca sprecyzował swoje stanowisko w sprawie i wskazał, że zaskarżone decyzje nie posiadają wadliwości rachunkowych w zakresie wyliczenia świadczenia, a Trybunał Konstytucyjny uznał te przepisy za zgodne z konstytucją. Nadto wskazał, że co do zasady zgadza się co do przedstawienia przebiegu jego służby przez IPN.

Wyrokiem z 7 listopada 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w punkcie 1. oddalił odwołania, zaś w punkcie 2. zasądził od Z. O. na rzecz Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło na tle następującego stanu faktycznego:

Z. O. w okresie od 1 sierpnia 1977 roku do 15 października 1980 roku był zatrudniony w Wydziale Śledczym Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej MO w S. na stanowisku młodszego inspektora na wolnym etacie inspektora.

Następnie w okresie od 16 października 1980 roku do 30 stycznia 1984 roku świadczył pracę na rzecz Wydziału Śledczego Służby Bezpieczeństwa Komendy Wojewódzkiej MO/Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w S. na etacie inspektora.

W dniu 31 stycznia 1984 roku pozostawał w dyspozycji Szefa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł..

W okresie od 1 lutego 1984 roku do 31 lipca 1990 roku był zatrudniony w Wydziale Śledczym Służby Bezpieczeństwa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł. na etacie najpierw inspektora a następnie starszego inspektora. W okresie od dnia 8 października 1979 roku do dnia 30 czerwca 1980 roku był nieetatowym słuchaczem Studium (...) Spraw Wewnętrznych w Ś..

Ubezpieczony został zwolniony ze służby w Urzędzie Ochrony Państwa w dniu 31 maja 1998 roku.

W dniu 5 czerwca 1998 roku Z. O. złożył wniosek do organu emerytalno - rentowego o przyznanie prawa do emerytury.

Decyzją z dnia 23 czerwca 1998 roku Zakład Emerytalno - Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji,

Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U z 2004 roku Nr 8, poz. 67 z późn. zm) przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury policyjnej od dnia 31 maja 1998 roku, to jest od daty zwolnienia ze służby. Podstawę wymiaru emerytury ustalono na kwotę 3551,06 zł. Przyjęto że emerytura z tytułu wysługi lat wynosi 70,98 % podstawy wymiaru, to jest kwotę 2520,54 zł brutto miesięcznie.

W dniu 31 lipca 2009 roku do Zakładu Emerytalno - Rentowego MSWiA wpłynęła informacja z Instytutu Pamięci Narodowej o przebiegu służby Nr (...), w której na podstawie art. 13 a usta. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) wskazano, że Z. O. w okresie od 1 sierpnia 1977 roku do 31 lipca 1990 roku pełnił służbę w organach bezpieczeństwa, o których mowa w art. 2 w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał odwołania Z. O. za bezzasadne.

Sąd odwołał się do treści art. 2 punkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2009 r., Nr 24, poz. 145), na mocy którego do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) po art. 13 dodano art. 13a ust. 1 w następującym brzmieniu: na wniosek organu emerytalnego właściwego według niniejszej ustawy, Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Natomiast na mocy art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r., po art. 15a dodano do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...) art. 15b ust. 1 w brzmieniu: w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

- 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990:
- 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, la oraz pkt 2-4. (ust 1).

W myśl zaś art. 3 ust. 2 cytowanej ustawy zmieniającej w przypadku osób, w stosunku do których z informacji, o której mowa w art. 13a ustawy, o której mowa w art. 2, wynika, że pełniły służbę w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944- 1990 oraz treści tych dokumentów, i które w dniu wejścia w życie ustawy otrzymują świadczenia przyznane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 2, organ emerytalny właściwy według przepisów ustawy, o której mowa w art. 2, wszczyna z urzędu postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczeń i wysokości świadczeń, przy czym złożenie do sądu odwołania od decyzji organu emerytalnego nie wstrzymuje wykonania decyzji.

W tym stanie rzeczy organ rentowy na podstawie art. 3 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy wszczął z urzędu postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia wysokości świadczenia wnioskodawcy. Następnie na podstawie art. 15 b również dodanym przez wymienioną ustawę obliczył wysokość świadczenia emerytalnego przyjmując, 0,7 % podstawy

wymiaru - za każdy rok służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa państwa, to jest w latach 1977 -1990. Sad Okręgowy podkreślił, że wnioskodawca nie kwestionował wyliczenia przez organ rentowy wysokości emerytury pod względem rachunkowym i przyznał, że przepisy ustawy na podstawie, których Zakład ustalił ponowną wysokość jego świadczenia zostały na mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2010 roku o sygn. akt K 6/09 uznane za zgodne z konstytucją. Ubezpieczony, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, nie złożył żadnych wniosków dowodowych zmierzających do wykazania innych okoliczności niż wynikających z cytowanych przepisów będących podstawą do wydania zaskarżonej emerytury, powodującej obniżenie świadczenia. Szczególnie chodzi o okoliczności uregulowane w art. 2 pkt 3 i 4 ustawy nowelizacyjnej z dnia 23 stycznia 2009 roku, że do okresów, o których mowa w art. 13 ust. 1, na żądanie wnioskodawcy, mogą być doliczone w pełnym wymiarze okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa. W takim przypadku środkiem dowodowym może być zarówno informacja, o której mowa w art. 13a ust. 1, jak i inne dowody, w szczególności wyrok skazujący, choćby nieprawomocny, za działalność polegającą na podjęciu, bez wiedzy przełożonych, czynnej współpracy z osobami lub organizacjami działającymi na rzecz niepodległości Państwa Polskiego w okresie służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył Z. O. apelacją w całości zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności:

-.

- art. 15 i 15b ustawy z 23 stycznia 2009 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2009 r., Nr 24, poz. 145) poprzez pominięcie art. 15 przy ustalaniu wysokości emerytury policyjnej i zastosowanie wyłącznie art. 15b tej ustawy,
- Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 roku w zakresie art. 6, 7 i 14 stanowiących odpowiednio prawo do rzetelnego procesu sądowego, zakazu karania bez podstawy prawnej oraz zakazu dyskryminacji, a także art. 1 Protokołu dodatkowego do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności stanowiącym o prawie do poszanowania swego mienia.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie nieobniżonej emerytury policyjnej, naliczonej w wysokości 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby i 2,6% podstawy wymiaru za każdy dalszy rok tej służby, z uwzględnieniem okresów składkowych i nieskładkowych oraz przysługujących mu podwyższeń i dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Nadto skarżący wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu Z. O. podniósł między innymi, że szczególne wątpliwości wzbudza wprowadzenie do polskiego ustawodawstwa zasady odpowiedzialności zbiorowej, poprzez obniżenie emerytury en bloc, wszystkim funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa państwa pełniącym służbę przed 1990 rokiem niezależnie od ich roli i pełnionych funkcji. Odnosząc się do ustawy redukującej emerytury funkcjonariuszom organów bezpieczeństwa państwa za okres służby do 1990 roku skarżący podniósł, że przedmiotowa ustawa naruszyła bezpieczeństwo ekonomiczne emerytów mundurowych (art. 67 ust. 1 Konstytucji RP). Drastyczne, bezzasadne obniżenie emerytur godzi w zasadę państwa demokratycznego zapisaną w Konstytucji. Służba w określonym organie bezpieczeństwa państwa nie może być uznana za samodzielne, wyłączne kryterium różnicujące wysokość emerytalnych uprawnień. Z. O. podkreślił, że służbę w organach bezpieczeństwa państwa podjął i pełnił z pobudek patriotycznych, z zamiarem zwalczania przestępczości godzącej w bezpieczeństwo Państwa Polskiego. Na zakończenie skarżący wskazał, że decyzja organu rentowego jest niezgodna z art. 58a ust. 1 i 2 ustawy z 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji(...), którego nowelizacja z 23 stycznia 2009 roku nie zmieniła.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja Z. O. jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Sąd pierwszej instancji w sposób właściwy ustalił stan faktyczny sprawy i wobec tego te ustalenia Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje i przyjmuje za własne do rozstrzygnięcia sprawy na etapie postępowania apelacyjnego. Także ocena prawna sprawy przedstawiona przez Sąd Okręgowy w motywach zaskarżonego wyroku jest prawidłowa. Apelujący ustalonego stanu faktycznego nie kwestionował i nie sformułował zarzutu naruszenia prawa procesowego.

Wbrew temu co twierdzi w apelacji skarżący nie doszło w sprawie do naruszenia i błędnej wykładni oraz niewłaściwego zastosowania, w art. 15 i art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin a wysokość emerytury Z. O. obliczono w sposób prawidłowy.

Odnośnie wzajemnej relacji pomiędzy przepisem art. 15 ust. 1 i art. 15b ust. 1 cytowanej ustawy wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r. II UZP 2/11 (OSNP 2011/15-16/210), stwierdzając, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

Postanowienia tej uchwały mają zastosowanie w stosunku do skarżącego, gdyż z bezspornych ustaleń faktycznych wynika, że w okresie od 1 sierpnia 1977 roku do 31 lipca 1990 roku pełnił on służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006 roku o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów.

Powracając do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w przywołanej uchwale, zauważyć trzeba, że Sąd Najwyższy wskazał między innymi, że żaden rodzaj, ani sposób wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odesłania do art. 15 tej ustawy nie daje osobom, które pełniły w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjno-dezubekizacyjnej, możliwości prawnych ani argumentów prawnych lub prawniczych do domagania się ustalenia wysokości należnych im emerytur z zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy, od innej podstawy wymiaru niż 0,7% za każdy rok pełnienia służby w wymienionych w art. 2 organach bezpieczeństwa państwa. Nadto Sąd Najwyższy zauważył, że po istotnej zmianie normatywnej obowiązującego stanu prawnego wynikającej z dodania szczególnego, szczegółowego i odrębnego art. 15b ustawy zaopatrzeniowej, zawarte w ust. 2 tego przepisu odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 14 i 15 tej ustawy oznacza, że przepisy te stosuje się odpowiednio wyłącznie w zakresie, który nie został wyraźnie i odmiennie uregulowany w art. 15b ust. 1. Art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej jednoznacznie nakazuje wyliczyć emeryturę osób pełniących w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji, według obniżonego ustawowego wskaźnika 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok takiej służby, z jedynym wyjątkiem uregulowanym w art. 15b ust. 3 i 4 tej ustawy.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje pogląd Sądu Najwyższego wyrażony we wskazanej wyżej uchwale.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zważywszy na okoliczności zmian dokonanych w ustawie zaopatrzeniowej ustawą z dnia 23 stycznia 2009 r., jak i cele tej nowelizacji, szeroko rozważane w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24

lutego 2000 r., sygn. akt K 6/09 (OTK-A 2010/2/15), należy wykluczyć dopuszczalność stosowania wprost przepisu art. 15 ust. 1 in principio z mocy odesłania z art. 15b ust. 2 ustawy. W postanowieniu z 24 czerwca 2013 roku (II UK 83/13, LEX nr 1335577) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że nie ma żadnych podstaw ani uzasadnienia korygowanie zasady wyliczania emerytury mundurowej od innego wskaźnika procentowego niż 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie lustracyjno-dezubekizacyjnej, w drodze odpowiedniego stosowania art. 15 ust. 1 in principio ustawy z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, który przewiduje co najmniej 40% podstawę wymiaru tego świadczenia z tytułu pozostawania w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. Jeżeli służba była pełniona w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa totalitarnego, o której mowa w art. 2 ustawy lustracyjno-dezubekizacyjnej, to emerytura wynosi zawsze po 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok pełnienia takiej służby (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej), z jedynym wyjątkiem uregulowanym w art. 15b ust. 3 i 4.

Niezasadny jest zarzut, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z art. 58a ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994 roku, który stanowi, że emeryci i renciści Urzędu Ochrony Państwa oraz osoby uprawnione do renty rodzinnej po funkcjonariuszach, emerytach i rencistach Urzędu Ochrony Państwa, z zastrzeżeniem art. 39, zachowują prawo do świadczeń pieniężnych ustalonych na podstawie przepisów ustawy. Podnieść bowiem należy, że art. 15 b tej ustawy, dodany przez art. 2 pkt 3 ustawy z 23 stycznia 2009 roku, wprowadził możliwość ponownego wyliczenia wysokości świadczenia emerytalnego w odniesieniu do funkcjonariusza, który w latach 1944- 1990 pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku. Przepis art. 15b stanowi wyjątek wobec powoływanego przez skarżącego art. 58a ustawy z 18 lutego 1994 roku, a jego zgodność z Konstytucją została potwierdzona w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 lutego 2010 roku, sygn. akt K 6/09.

Sąd pierwszej instancji zwrócił uwagę w uzasadnieniu skarżonego wyroku, że Trybunał Konstytucyjny zajmował się zgodnością niektórych nowych uregulowań ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. nr 24, poz. 145) z Konstytucją i w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r. K 6/09 orzekł w punkcie czwartym, iż art. 15b ust. 1 ustawy z 18 lutego 1994 r. dodany przez art. 2 pkt 3 ustawy z 23 stycznia 2009 r. jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji.

Zwrócić należy apelującemu uwagę, że na mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne, co oznacza, że organy administracyjne, jak i sądy zobowiązane są je stosować.

Dlatego też wszelkie zarzuty, sformułowane w treści apelacji, a odnoszące się do naruszenia zasad wynikających z Konstytucji, nie mogą być rozważane.

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów skarżącego, który podnosi, że przepisy ustawy zmieniającej z dnia 23 stycznia 2009 r. są sprzeczne z przepisami Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r., a mianowicie jej art. 6 – prawo do rzetelnego procesu, art. 7 – zakaz karania bez podstawy prawnej i art. 14 – zakaz dyskryminacji z takich powodów jak płeć, rasa, kolor skóry, język, religia, przekonania polityczne i inne, pochodzenie narodowe lub społeczne, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie bądź z jakichkolwiek innych przyczyn.

Skarżący miał prawo odwołać się od decyzji ponownie ustalającej wysokość jego emerytury do niezawisłego i bezstronnego sądu i z tego prawa skorzystał a sprawa była rozpoznana w postępowaniu jawnym, i w jej toku badana była zgodność tej decyzji z obowiązującym prawem. Zaskarżona decyzja nie została wydana w trybie postępowania karnego, gdyż przepis art. 15b ustawy nie stanowi o odpowiedzialności karnej, lecz reguluje zasady ustalania wysokości emerytur dla funkcjonariuszy Policji, którzy pełnili służbę w organach bezpieczeństwa państwa. Natomiast

w odniesieniu do zarzutu dyskryminacji, to w tej kwestii wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w sprawie K 6/09 odnosząc się do zgodności art. 15b ust. 1 z art. 32 Konstytucji.

Odnosząc się do zarzutu apelującego, iż ustawodawca zastosował w stosunku do funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa odpowiedzialność zbiorową podnieść należy, że wspólną cechą wszystkich funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej, którą przyjął ustawodawca stanowiąc ustawę z 23 stycznia 2009 r., jest ich służba w określonych w tej ustawie organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Ta cecha różni istotnie tych funkcjonariuszy od pozostałych funkcjonariuszy służb mundurowych pełniących służbę przed 1990 r. Cechę tę Trybunał Konstytucyjny, w wyżej powołanym wyroku w sprawie K 6/2009 uznał za istotną, gdyż, jak wskazał, znajduje to podstawę w zasadzie sprawiedliwości społecznej i preambule Konstytucji.

W tym stanie rzeczy, działając na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację.